

foldige Henseender ville have Ulemper til Følge, og hvad det Resultat angaar, som skulde opnaas gjennem disse minutige Undersøgelser — hvis man overhovedet som til noget Resultat — da tror jeg, at det paa ingen Maade vilde stemme med, hvad der kan siges at være det Naturlige og Rigtige. En saadan Sammenlægning af smaa Ophold med lange Mellemrum i en lang Række af Aar synes mig ikke at være egnet til at erhverve Forsørgelsesret for Nogen. Det er derfor, at jeg skal anbefale Thinget, dels i Behold til mine Endringsforslag under Nr. 12 og 13, der vel ville komme til Udstemning under Et, at udstemme første Stykke af § 0, og dels i Behold til mit Endringsforslag under Nr. 15 at udstemme § 00. — Mit Endringsforslag under Nr. 16 er kun en Redaktionsændring, som vil være nødvendig, naar Forslaget under Nr. 15 vedtages. Endelig har jeg under Nr. 14 stillet et Endringsforslag, som gaar ud paa en Omredaktion af det første Punktum af 3die Stykke i Uvalgets § 0. Med Hensyn til dette Forslag skal jeg fatte mig ganske kort, idet jeg, efter hvad den ærede Ordfører har bemærket, og efter hvad jeg igrønt selv forud antog, ser, at jeg i dette Endringsforslag ikke har afvejet fra, hvad der i det Bæstentlige har været Uvalgets Mening, saa at Forslaget altsaa kun er en yderligere Udførelse af den Tanke, som har ligget til Grund for Uvalgets Paragraf. Det vil let ses, at det første Tillæg, jeg foreslaar, at nemlig Ophold i en Kommune ikke anses som afbrudt ved en Fraværelse, der ikke er forbunden med Opgivelse af Bopæl, er foranlediget ved de Bemærkninger, der indeholdes i Mindretallets Udtalelser i Betænkningen. Jeg betragter disse Udtalelser som en Misforstaaelse af Flertallets Mening, og det glæder mig, at jeg i den Henseende har faaet Bekræftelse af den ærede Ordfører. Det er, tror jeg, en Selvfølge, at Ophold i en Kommune ikke kan anses for afbrudt ved en Fraværelse, der ikke er forbunden med Opgivelse af Bopæl. Naar derimod Opgivelse af Bopæl finder Sted, har jeg ikke andet end kunnet finde, at det egentlig var en ganske naturlig Bestemmelse, som er foreslaaet af Flertallet, at man dog ikke skulde tage Hensyn til en kortere Fraværelse end 4 Maanedes, og jeg kan ikke fatte, hvorfor det ærede Mindretal har saa overmaade meget imod denne Bestemmelse. Kan den Kommune, i hvis Interesse det er, at Fraværelsen har været længere end 4 Maanedes, ikke bevise dette, nu vel, saa antages det, at Fraværelsen ikke har været saa længe; men at det i og for sig er ganske naturligt navnlig naar Opholdstiden forlænges fra 5—10 Aar, at Opholdet ikke anses for afbrudt, fordi vedkommende Person maasse i et Par Maanedes har søgt Tjeneste i en anden Kommune, synes mig saa indlysende, at jeg ikke kan tro, at der kan være Noget at indvende derimod.

Indenrigsministeren: Jeg kan være enig med Flertallets ærede Ordfører i den Bemærkning, hvormed han begyndte sit Foredrag, at det neppe er af nogen stor Bigtighed at fortsætte denne Diskussion i meget lang Tid, idet det vistnok hverken vil lykkes mig, eller nogen Anden at overbevise dem, der ere af en modsat Mening, om, at min Betragtning af Forholdet er den rette. Jeg tror, at Enhver har haft tilstrækkelig Ærlighed til at danne sig en Mening om, hvad Veien vil gaa, og har haft Ærlighed dertil ikke blot paa Grund af selve Bestaffenheden af det vedkommende Forhold, der jo ligger saa Mange af os nær, men ogsaa ved de Forhandlinger, der have fundet Sted ved Sagens 1ste Behandling. Jeg er imidlertid paa den anden Side ogsaa enig med den ærede Ordfører for Mindretallet i, at det synes at være større Forskjelligheder tilstede, end der maasse i Virkeligheden er. Uvalgets ærede Flertal har, forekommer det mig, vist en afgjort Modbydelighed for at vende tilbage til Forstedet, men det synes mig ikke, at de Grunde, som ere anførte af Flertallet dels i Betænkningen og dels i den ærede Ordførers Udtalelser, virkelig berettiger til at lægge en saa uhyre Vægt paa Opholdsstedet, som Uvalgets Flertal gjør, eller heller til at betragte Forstedet med saa stor Uvillie, som Tilfældet er. Det ærede Flertal begrundes jo sine Forslag væsentlig derpaa, at det maa anses for at være naturligt og billigt, at det Sted, hvor en Trængende har levet, hvor han har arbejdet for eller i Kommunen, ogsaa maa være pligtigt til at forsørge ham. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af hele denne Betragtning. Jeg erkender, at det under visse Omstændigheder kan være naturligt og billigt, at Forsørgelsespligten kommer til at hvile paa dette Sted, og under disse Omstændigheder har jeg ogsaa i Lovforslaget erklæret mig villig til at tage Hensyn dertil, men som et almindeligt Grundlag for Fordelingen tror jeg ikke, at denne Betragtning holder Stik. Hvad vil det sige, at man har arbejdet i Kommunen? Det vil sige mine Herrer, at den Trængende har søgt sit Ophold der, hvor han fandt det nyttigt og rigtigst for sig. Hvad vil det sige, at han har betalt sine Skatter der? Ja, det vil i de allerfleste af de Tilfælde, her er Spørgsmaal om, sige det Samme som Ringenting. Og har den Paagældende ikke ogsaa faaet sit Arbejde betalt med de almindelige Priser, eller ere disse bleve nedsatte for ham paa Grund af, at han gennem det Arbejde, han yder, om ikke umiddelbart til Kommunen saa til Kommunens Beboere, der jo ere dem, som skulle bære Byrderne, paalægger Kommunen en Forpligtelse til at underholde sig, naar han ikke kan mere? Jeg kan ikke se rettere, end at man, naar man vil fæste sin Tanke paa denne Regels Anvendelse i Livet, maa komme til at erkende, at i de allerfleste Tilfælde, hvor